

Orbán Endre:

Safarov *hagyatéka*

Ramil Safarov 2012. augusztus 31-én került vissza hazájába, ahol rögtön elnöki kegyelemben (és egyéb ajándékokban) részesült. A hír hallatán felhördült a hazai és a nemzetközi közvélemény is, kiszivárgott tanácsai miatt kínos [magyarázkodásra kényszerült](#) a Magyar Külügyi Intézet, Örményország pedig megszakította a diplomáciai kapcsolatokat Magyarországgal. Mi történt?

A széleskörű visszhangok bemutatásától eltekintve, jelen írás az eset nemzetközi jogi olvasatára koncentrál, mely előrevetíthetően a nemzetközi jog, mint a nemzetközi kapcsolatok szükséges, de egyáltalán nem elégséges karakterét emeli ki.

Az ügyet részletesen elemző Törő Csaba (MKI) [írásában](#) felhívja a figyelmet a kérdéses eljárás automatizmusára. Idézi az elítéltek átszállításáról szóló strasbourgi [1983-as egyezményt](#), mely alapján több tucat „átadásra” került már sor, melyek technikailag rendben zajlottak. Az egyezmény értelmében nem az a kérdés, hogy az elítélt folytatja-e kirótt büntetésének letöltését; az átadó államnak arról kell biztosítékot kérnie, hogy milyen jogalapon történik a büntetésvégrehajtás folytatása. A Magyar Nemzetben nyilvánosságra hozott [azeri levél](#) végsősoron ilyennek tekinthető, így a magyar fél nemzetközi jogilag az előírtak szerint járt el.

Ezek után kérdés, hogy az azeri kegyelem jogszerű volt vagy sem. Mintarra a szerző rámutat, Azerbajdzsán [fenntartással \(19-23. cikk\)](#) élt az Egyezményt illetően, melyet Magyarország elfogadott, aminek következtében a fenntartás viszonyos alapon kerül alkalmazásra. Miben állt a fenntartás? „Azerbajdzsán a saját illetékes hatóságainak egyetértéséhez köti az általa átadott elítéltekre vonatkozó kegyelmet vagy amnesztiát kimondó döntések meghozatalát az átvevő országban.” (ford. T.Cs.) Azaz, hangzik a következtetés: a magyar fél egyetértése nélkül Szafarov nem kaphatott volna kegyelmet.

Pusztán nemzetközi jogilag tehát egyszerű elemekből áll az eljárás. A kérdések azonban sokkal inkább a kiadást [megelőző döntéssel](#) kapcsolatban merülnek fel és a jogon túl kezdenek érdekesek lenni. Mindebből pedig nem maradhat más az olvasónak, mint hogy elhíheti azt, amit az általa fogyasztott média interpretál.